

BÁGER GUSZTÁV

Rilke, Handke, Tandori

Ariel angyalai

BÁGER GUSZTÁV (1938) Budapest

A legjelentéktelenebb dolgokat se érdekelte már,
Érzékeli-e őket, vagy hagyja, hogy elmúljanak
Egy szó nélkül.
A legkedvesebb tárgyak most is hatottak a lelkére.
Az írógép, az ódon almárium, a falióra.
Mint aki nem tud élete végéről,
Mint aki valóban elhiszi, hogy ő kivétel.
És vele nem az lesz, ami másokkal megesik *olykor*.
Úgy ült ott a tengerparton Teddy mackóval
Az ölében, a drágakövekkel a zsebében.
Amiket utoljára még értékesít.
A piacon, ahová elindult reggel.
Egy brandy után.
De először el akart köszönni a kőszikláktól.
A völgytől, ami egy női öl képe volt.
A fű selyme izgatta. A természet jó illata.
Az odvak, mohák, gyanták. A bimbók és rügyek.
Ezekről kellett volna írnia, nem a virágokról,
Amik becsapták, elringatták a gyakorlati énjét.
Rá kellett volna hagyatkoznia a csillagokra.
Ahogy az elődök, a zsalugáter lovagjai.
A túlcsondult ég matrózai.
Az eltékozolt világűr nagyjai.
Ariel angyalai.